

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 28 marca 2023 r.,

w sprawie skazanego P. K.

wniosku obrońców tego skazanego o wznowienie postępowania zakończonego
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2017 r., sygn. akt II
AKa 184/17,

**na podstawie art. 540 § 1 pkt. 2 lit. a k.p.k. w zw. z art. 547 § 2
k.p.k. wznowia postępowanie w sprawie P. K., zakończone
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia
21 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa 184/17, zmieniającym wyrok
Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 lipca 2017 r., sygn. akt XVI
K 130/16; tenże wyrok uchyla i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu w postępowaniu
odwoławczym, kosztami postępowania o wznowienie, w tym jego
wydatkami, obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2017 r., sygn. akt XVI K 130/16, Sąd Okręgowy w Poznaniu uznał P. K. za winnego tego, że:

1. w okresie od grudnia 2010 r. do 17 stycznia 2011 r. w P., działając jako pełnomocnik i osoba faktycznie zarządzająca spółką K. sp. z o.o. w P. w ramach z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie i spółki K. sp. z o.o. po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do stanu finansowego spółki, zwłaszcza skali zaciąganych zobowiązań oraz zamiaru wywiązania się z umowy pożyczki, w tym także w uzgodnionym z pokrzywdzonym terminie, działając w zamiarze doprowadzenia W. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 300.000 zł, wykorzystując współdziałanie ustalonej osoby, która podpisała w imieniu spółki K. sp. z o.o. 2 umowy pożyczki z W. Z.

- w dniu 27 grudnia 2010 roku na kwotę 80.000 zł oraz

- w dniu 17 stycznia 2011 roku na kwotę 300.000 zł obejmującej także kwotę 80.000 zł opisaną wyżej doprowadził W. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 300.000 zł stanowiącej wpłatę z tytułu tychże umów pożyczki, tj. popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2. w 2012 r. w P., działając w ramach z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, jako pełnomocnik dłużnika i osoba faktycznie zarządzająca spółką K. sp. z o.o. w P., będącej także sukcesorem prawnym przedsiębiorstwa K. oraz przy wykorzystaniu działań ustalonej osoby współdziałającej, działając w celu udaremnienia wykonania orzeczeń sądu, udaremnił zaspokojenie wierzycieli: W. Z., P. D., M. G., K. S.A. w P., A. T., J. N., J. R., M. R., G. sp. z o.o. sp. k. w P., R. P., przez to, że zbywał majątek spółki, ukrywał należności spółki K.sp. z o.o., dokonywał nieuzasadnionych transferów środków pieniężnych ze spółki, tj. popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

3. w okresie od 14 do 17 września 2012 r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do

rzeczywistej sytuacji finansowej oraz zamiaru wywiązania się ze zobowiązania w uzgodnionym z pokrzywdzonym terminie, doprowadził A. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł wynikającym ze zrealizowania przez A. A. umowy pożyczki, tj. popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone w pkt. 1-3 kary pozbawienia wolności i wymierzył P. K. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 41 § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec P. K. zakaz zajmowania stanowisk: pełnomocnika podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, w tym pełnomocnika spółek kapitałowych, okres zaś obowiązywania tego zakazu oznaczył na 4 (cztery) lata oraz obowiązek naprawienia szkody na rzecz określonych pokrzywdzonych.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez obrońcę oskarżonego.

W dniu 21 grudnia 2017 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu, sygn. akt II AKa 184/17, utrzymał wyrok Sądu I instancji w mocy, poza rozstrzygnięciem o zasądzeniu obowiązku naprawienia szkody na rzecz P. D.

Od wyroku Sądu II instancji obrońca skazanego wywiódł kasację, którą postanowieniem z dnia 16 maja 2019 r., sygn. akt V KK 193/18, Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną.

Pismem z dnia 24 czerwca 2022 r. (data prezentaty) obrońcy skazanego P. K. wystąpili do Sądu Najwyższego o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa 184/17, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 lipca 2017 r., sygn. akt XVI K 130/16 i wniesli o uchylenie obu orzeczeń i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Poznaniu.

Jako podstawę wniosku wskazano przepisy art. 540 § 1 pkt 2 lit. a) k.p.k., a jako nowe dowody, które ujawniły się po zakończeniu postępowania karnego w stosunku do P. K. :

a) zawiadomienie z dnia 24 kwietnia 2018 r. A. C. wraz z wnioskiem o dobrowolne poddanie się karze, sygn. PR Ko [...]

- b) zeznania świadka A. C. z dnia 13 czerwca 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 379/21,
- c) zeznania świadka A. C. z dnia 4 grudnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt VI K 836/17,
- d) wyjaśnienia podejrzanego A. C. z dnia 5 marca 2020 r. w sprawie o sygn. akt II K 379/21;
- e) zeznania świadka E. T. z dnia 16 października w sprawie o sygn. VI K 836/17,
- f) zeznania świadka G. S. z dnia 20 sierpnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt VI K 836/17,
- g) zeznania świadka M. A. z dnia 16 października 2018 r. w sprawie o sygn. akt VI K 836/17,
- h) korespondencję e-mail z dnia 27 lipca 2012 r. W. Z. do pracowników zajmujących się sprawami finansowymi i wystawianiem faktur w spółce K. sp. z o.o. o zmianie nr konta na konto w Bank od dnia 30 lipca 2012 r., co wskazuje na błędne ustalenia faktyczne Sądu meriti w tym zakresie, który uznał, że to było działanie skazanego P. K. uciekającego przed wierzycielami; e-mail został odnaleziony przez skazanego w styczniu 2020 r. wśród dokumentów przekazanych przez siostrę skazanego po opuszczeniu zakładu karnego.

Dowody te zdaniem wnioskodawców świadczą o dokonaniu przez orzekające w tej sprawie Sądy błędnych ustaleń faktycznych, odnośnie do braku ewidencjonowania przez skazanego P. K. zdarzeń gospodarczych w bilansie, celem maskowania rzeczywistej kondycji finansowej spółki, braku wiedzy W. Z. co do rzeczywistej sytuacji finansowej spółki (a zatem wprowadzenia w błąd W. Z. co do rzeczywistej sytuacji finansowej spółki), działania na szkodę spółki K. przez P. K. poprzez transferowanie środków do F. , faktycznej roli w spółce pełnionej przez W. Z., a także wiarygodności dokumentów stanowiących podstawę opinii biegłego. Do niniejszego wniosku obrońcy załączyli kopie: wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim, sygn. akt II K 379/21; wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda o Poznaniu, sygn. akt III K 361/19; wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu, sygn. akt III K 97/18; wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, sygn. akt VI K 836/17; protokołów rozprawy z dnia

16 października 2018 r., 4 grudnia 2018 r. oraz 20 sierpnia 2019 r., sygn. akt VI K 836/17 Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu; zawiadomienie A. C. z dnia 24 kwietnia 2018 r., protokołu przesłuchania świadka A. C. z dnia 13 czerwca 2018 r., protokołu przesłuchania podejrzanego A. C. z dnia 5 marca 2020 r., e-mail od W. Z. z dnia 27 lipca 2012 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońców skazanego P. K. o wznowienie postępowania zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Strona ma jednak obowiązek wykazać, że ujawnienie się tych nowych faktów lub dowodów (propter nova) nastąpiło po wydaniu orzeczenia a nadto, że wskazują one na zaistnienie okoliczności nieznanych przedtem zarówno sądowi, jak również stronie (noviter reperta). W orzecznictwie Sądu Najwyższego dobitnie wskazuje się, że to skazany, w razie powoływania się na podstawę de novis, obarczony jest ciężarem uprawdopodobnienia zasadności wniosku o wznowienie postępowania. Nie wystarczy zatem samo powoływanie się przez autora wniosku na nowy fakt czy dowód, ale powinien on przedstawić co najmniej tzw. dowód swobodny świadczący o błędności skazania (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 kwietnia 2007 r., II KO 60/06, OSNwSK 2007, poz. 875; z dnia 15 kwietnia 2008 r., II KO 84/07, Lex nr 393907). Oczywiście jest przy tym, że samo ujawnienie "nowych faktów lub dowodów" nie jest wystarczające. Konieczne jest, aby te nowe fakty lub dowody w sposób wiarygodny podważały prawdziwość dokonanych ustaleń faktycznych, a więc zachodzić musi wysokie prawdopodobieństwo, iż po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia poprzedniego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 grudnia 2015 r., V KO 65/15, Lex nr 1938695; z dnia 24 maja 2016 r., V KO 29/16, Lex nr 2044502).

Przechodząc, na tym tle, do rozważań na gruncie przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że wnioskodawcy wskazując na dowody „nowe” w rozumieniu wyżej wskazanego przepisu, w wystarczającym stopniu uprawdopodobnili

zasadność wniosku o wznowienie postępowania. W tych kategoriach należy bowiem ocenić wskazanie na dowód w postaci depozycji A. C. . W szeroko uzasadnionym wniosku podano, że w grudniu 2018 r. skazany od organów Policji, w związku z wezwaniem na przesłuchanie, powziął informację o tym, iż 26 kwietnia 2018 r. do Prokuratury Rejonowej Poznań - Nowe Miasto w Poznaniu wpłynęło bardzo szczegółowe pisemne zawiadomienie A. C. wraz z wnioskiem o dobrowolne poddanie się karze. Chciał on, po kilkuletnim pobycie w Niemczech i odbytej terapii antyalkoholowej, uregulować swoją sytuację w Polsce i przyznać się do popełnionych przestępstw. Zawiadomienie dotyczyło popełnienia przez niego w okresie od 2010 r. do kwietnia 2012 r. szeregu przestępstw na szkodę spółki K. sp. z o.o. skazanego P. K. i G. K..

Trzeba w tym miejscu odnotować, że o jego przesłuchanie już na rozprawie głównej - w omawianej sprawie - nieskutecznie wnosił obrońca skazanego P. K. Fakt, że wniosek obrońcy o przeprowadzenie dowodu z zeznań tego świadka został oddalony postanowieniem na rozprawie w dniu 7 lipca 2017 r., na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., a następnie decyzja ta została zaakceptowana przez Sąd odwoławczy, którego wyrok został z kolei zaaprobowany przez Sąd Najwyższy (postanowieniem z dnia 16 maja 2019 r., sygn. akt V II 193/18, oddalono kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną), nie wskazuje bynajmniej na niedopuszczalność przeprowadzenia dowodu z jego zeznań w postępowaniu wznowieniowym, a już tym bardziej nie pozbawia go atrybutu „nowego dowodu”, jak twierdzi prokurator w odpowiedzi na przedmiotowy wniosek. Tezy dowodowe jakimi uzasadniano ten wniosek w toku postępowania rozpoznawczego rzeczywiście dotyczyły okoliczności mało istotnych i nie przystawały do tego, o czym świadek C. zeznaje lub wyjaśnia po swoim powrocie z Niemiec i wyrażeniu woli odkupienia swoich win. Ponadto słusznie pełnomocnicy wnioskodawcy w piśmie z dnia 25 października 2022r., stanowiącym uzupełnienie wniosku o wznowienie postępowania (k- 142-147), akcentują nietrafność argumentacji prokuratora, także m.in. w zakresie interpretacji pojęcia „nowego dowodu” w rozumieniu kodeksowym.

W doktrynie zasadnie podkreśla się, że przez:

„nowe dowody rozumieć należy nie tylko nieznanne przedtem źródło dowodowe (np. świadek, biegły), lecz także nieznaną środek dowodowy (np. zeznanie świadka), i to

niezależnie od tego, czy pochodzi on ze znanego, czy też nieznanego źródła dowodowego (np. nowe fakty zawarte w zeznaniach świadka przesłuchanego w postępowaniu pierwotnym, który złożył zeznania w innym toczącym się postępowaniu). W istocie nowy dowód to nowy środek dowodowy, gdyż nieznanie źródło dowodowe dostarcza zawsze nieznanego przedtem środka dowodowego. W kontekście instytucji wznowienia postępowania określenie „nowy dowód” zawiera pojęcie nowego faktu, bo z nowym dowodem wiążą się nowe informacje o faktach. Wówczas są to nowe dowody dotyczące nowych faktów. Te dwa zwroty byłyby więc klasycznym pleonazmem. Jednak pojęciu nowego faktu trzeba nadać szersze znaczenie, gdyż nowe fakty nie tylko zawarte są w nowych dowodach, lecz także mogą wynikać z dowodów już przeprowadzonych. W tym kontekście nowe fakty to okoliczności, które obecnie wynikają ze znanych uprzednio dowodów (źródła dowodowych), np. nowe fakty ujawnione przez świadka przesłuchanego w postępowaniu pierwotnym” (komentarz do art. 540 k.p.k. z dn.1 stycznia 2023 r. Autorzy fragmentu: Świecki Dariusz(red.), LEX/el. 2023).

Prokurator argumentując, iż: „wniosek o przeprowadzenie w postępowaniu wznowieniowym dowodu z zeznań świadka A. C. zmierza po prostu do wywołania ponownej oceny ustaleń faktycznych oraz pomija rozstrzygnięcie Sądów obu instancji co do tego dowodu, co w postępowaniu o wznowienie postępowania jest niedopuszczalne” nie jest więc trafny. Nie ulega wątpliwości, że – jeśli prześledzić sposób argumentowania Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przedstawiony w jego uzasadnieniu – oczywistym jest że zasadniczo ustalenia odnośnie do wprowadzenia w błąd W. Z. i braku zamiaru spłaty kwoty mającej być pożyczką, oparte są, w głównej mierze, na zeznaniach właśnie W. Z. (podobnie zresztą jak ustalenia odnośnie do wyprowadzania majątku spółki jak i braku zamiaru wywiązania się ze zobowiązania wobec A. A.).

Tymczasem, w kontekście nowych okoliczności, na które wskazują wnioskodawcy, tj.m.in. zapadłych wyroków dołączonych do wniosku, a także protokołów z tych rozpraw, zeznania A. C. wydają się być kluczowe dla weryfikacji trafności ustaleń faktycznych, będących podstawą skazania K.. Niewątpliwie, (po zakończeniu przedmiotowego postępowania) C. złożył w Prokuraturze Rejonowej Poznań - Nowe Miasto w Poznaniu zawiadomienia o szeregu przestępstw

popelnionych przez siebie **od 2010 r. do końca kwietnia 2012 r. na szkodę K. sp. z o.o., skazanego P. K.** oraz jego matki G. K. , został za nie prawomocnie skazany zaś należy przypomnieć, że w sprawie niniejszej, P. K. także został skazany za czyny (popelnione w związku z działalnością prowadzoną w ramach spółki K. sp. z o.o.) z tego samego czasookresu, tj. czyn I - od grudnia 2010 r. do 17 stycznia 2011 r. natomiast czyny drugi i trzeci – to rok 2012 r. W tej sytuacji trudno zaaprobować stanowiska prokuratora, który w odpowiedzi na wniosek o wznowienie podał, iż: „ *przedłożone do wniosku kopie wyroków Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu odnoszą się do zupełnie innych zdarzeń, których czasookres w ogóle nie pokrywa się z czasem działań przestępczych, za które został skazany P. K.*”.

W załączonym do omawianego wniosku pisemnym zawiadomieniu - sporządzonym przez A. C. - o popelnieniu przestępstw (k- 64-70) jasno podał on, że „(..) *W. Z. zmusił mnie do fałszowania podpisów P. K. i jego matki G. K. na kilku wnioskach i umowach z firmami leasingowymi, podpisy na bilansach, rachunku zysku i strat, dokumentu wpłaty do ZUS kwoty kilkunastu tysięcy złotych, dzięki którym to podrobionym dokumentom mógł wyprowadzać pieniądze z firmy na własne konto a nawet umowę pożyczki dla firmy K. Sp. z o.o., którą potem sam sobie mógł zwrócić*”. Okoliczność ta z oczywistych względów nie pozostaje bez znaczenia w kontekście oceny obiektywnej trafności ustaleń faktycznych w sprawie, o której wznowienie ubiega się wnioskodawca. Tym bardziej, że z załączonego do wniosku wyroku nakazowego Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 18 kwietnia 2019r., sygn. akt VI K 361/19, wynika, że A. C. został skazany za dwa czyny polegające na fałszowaniu podpisów G. K. , określone w art. 270 § 1 k.k., na karę łączną grzywny 200 stawek dziennych po 15 zł każda. Nie jest zatem gołosłowna argumentacja wnioskodawców, że zeznania (lub wyjaśnienia) A. C. mogą potwierdzać wyjaśnienia skazanego, wskazując jednocześnie na brak wiarygodności zeznań W. Z., którego zeznania stanowiły przecież podstawę ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, w szczególności odnośnie do działania skazanego z zamiarem jego oszukania. Niewątpliwie jest tak, że – **jeśli ostatecznie depozycje A. C. uznane zostałyby w ponownym postępowaniu za wiarygodne**, to, jak nie bez racji podnoszą wnioskodawcy, „*wprost potwierdzałyby wyjaśnienia*

skazanego a wskazują na brak wiarygodności W. Z. , rzucają nowe światło na okoliczności udzielenia pożyczek, a de facto wpłaty zaliczki na poczet przyszłych udziałów w spółce; rzucają nowe światło na przyczyny wejścia pokrzywdzonego do spółki oraz okoliczności, dlaczego do tego nie doszło i jaki plan miał pokrzywdzony, aby pieniądze z wpłaty odzyskać szybciej niż po okresie, na jaki została zawarta umowa. Nowe dowody - czyli zeznanie A. C. w sprawie sygn. III K 379/21 dnia 13.06.2018 r. wskazuje na świadomość W. Z., co do sytuacji finansowej spółki K. , na dostęp W. Z. do wszelkich dokumentów spółki, który wynikał z planowanego wejścia pokrzywdzonego do spółki K. i objęcia udziałów. Wykluczone jest, aby w kontekście nowych dowodów móc uznać, iż skazany wprowadził w błąd tym zakresie W. Z. w błąd”.

Taka sytuacja implikuje konieczność ponownej weryfikacji ustaleń faktycznych w tej sprawie, bowiem dopiero ocena uwzględniająca całokształt materiału dowodowego, w tym zgromadzonego w sprawach prawomocnie już zakończonych, których wyroki zostały załączone do przedmiotowego wniosku, pozwoli na prawidłowe i trafne rozstrzygnięcie o winie bądź niewinności P. K. w zakresie czynów, za które został skazany. Istotą sprawy będzie niekwestionowane ustalenie osoby faktycznie zarządzającą spółką K., w tym decydującą o jej wynikach finansowych, wykazywanych zyskach i stratach, realizowanych płatnościach, wybieraniu dłużników do spłaty i mającą dostęp do kont spółki, wreszcie wyprowadzającą pieniądze ze spółki i działającą na jej szkodę w inkryminowanym okresie. W kontekście nowych okoliczności wskazywanych w omawianym wniosku należy ponownie zweryfikować zeznania W. Z. i jego ewentualną, sprawczą rolę w zarządzaniu firmą, co będzie się wiązało z koniecznością jego ponownego przesłuchania i ewentualnego skonfrontowania z świadkiem A. C. . W zależności od wyników tak uzupełnionego postępowania dowodowego konieczna może okazać się także wnikliwa analiza wskazywanych przez wnioskodawców pozostałych dołączonych do wniosku dokumentów, w tym operatu szacunkowego dotyczącego nieruchomości w S. (o którym mowa w uzupełnieniu wniosku o wznowienie postępowania) w kontekście ich wpływu na przyjęte ustalenia faktyczne w sprawie niniejszej.

Mając zatem na uwadze powyższe, podzielając uwagi zawarte w piśmie wnioskodawców z dnia 25 października 2022 r., Sąd Najwyższy orzekł, na podstawie art. 540 § 1 pkt. 2 lit. a k.p.k. w zw. z art. 547 § 2 k.p.k. o wznowieniu postępowania w sprawie P. K., zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa 184/17, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 lipca 2017 r., sygn. akt XVI K 130/16 oraz o uchyleniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, w postępowaniu odwoławczym.

W konsekwencji takiego rozstrzygnięcia, na podstawie art. 15 ust. 2 zd. drugie ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, orzeczono też o zwrocie P. K. wniesionej opłaty od wniosku o wznowienie.